

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Iesus à Discipulo proprio est venditus Articulus I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

Matth. 25.
Marc. 14.
Luc. 22.

it ei fingere falsam promissionem. Versipellis enim erat, nequam: & simulare potuit pietatem in verbis, qui plenus erat dolo & iniquitate. Quid mirum, si putauit se decipere posse Dominam Mariam, ut malitiam cordis sui non posset agnoscere, quando etiam putauit nequissimam simulationem suam in osculi prodicione Christum non posse intelligere? quando putauit, quod per signum falsum amicitiae crudelissimam eius traditionem magistro posset deregere (vt infra sequitur) Dicebat enim ei: Aue Rabbi, interim osculans eum: quasi Dominus osculum attenderet, & prauitatem cordis sui non intelligeret. Sic etiam: nunc matri potuit fisco pietate respondere: Charissima Domina, nihil mali timeatis Filio tuo, charissimo magistro meo. Non enim aliquid mali eueniet ei. Neque putetis quoddam male affecti sancti-li Scribae & Pharisei. Ex praedicationibus ipsius liberioribus contra ipsos, sunt non nihil commoti: sed cito cessabit illa commotio cordis eorum. Sed tamen si mali aliquid illi machinati fuerint, hoc ipsum tibi protinus nota faciam, illi usque ad mortem adstanti fideliter, illumque defendam quantum poterero. His similibusque verbis vulpinis & simulatorijs ab illo nequam proditore prolatis, beatissima Virgo Maria non quidem omnino simpliciterque fidem adhibens (quandoquidem spiritus eius nondum quiescere ad plenum potuit) sed tamen aliquo modo ab extra videbatur, animo acquire & contenta magis.

IESVS A DISCIPULO PROPRIO
est venditus. *Articulus I.*

Matth. 26.
Marc. 14.

Luc. 23.

Interea Iudas avarus & nequam dolens adhuc de ablata occasione illius recuperare, considerauit Iudaeos conspirasse, quomodo Iesum occiderent, & tractare inter se quomodo hoc fieri posset sine tumultu. Et videns se opportunitatem habere exequendae propriae voluntatis prauae, eo quod Dominus iam non erat Hierosolymis, sed mansit in Bethania, perrexit Hierosolymam solus, quasi aliquid negocii habens, & verè magnum negocium habebat, & tractabat. Inuenit autem principes, & seniores Iudaeorum, & scribas tunc congregatos in consilio contra Iesum, ad quos intravit, non rogatus, non vocatus, sed propria sua malignitate instigatus, & dixit illis: *Quid vultis mihi dare, & ego vobis eum tradam?* Ego scio quid tradatis, videlicet, quomodo occidatis magistrum meum, ego noui etiam quid timeatis, scilicet tumultum populi. Quid ergo dabitis mihi, & ego tradam eum vobis sine turbis? Et notate quam vilem aestimauit Dominum Iudas: Non dixit: *Tantum mihi dabitis, sicut solet fieri pro re chara, vel pretiosa, sed* *Quid vultis mihi dare?* Quasi diceret: Ego constituo in voluntate vestra, quid decem mihi: quia non magnipendo, non preciosum facio magistrum meum. At illi promiserunt, & pacti sunt pecuniam se daturos. *Et constituerunt ei triginta argenteos.* Si minus constituisset, minus accepisset. Penitentiam tristitiam inde habuit piissimus Dominus, quãtam ignominiam sustinuit, & quantum dolorem suum hæc auxit, quod ipse qui est summum bonum & infinita bonitatis, vilipensus est a deo, & pro tam vili precio venditus, & hoc à discipulo suo, praesertim cum talis vilipensio redundet in Pe-

in Patrē: quia filijgnominia, dedecus est sui patris. Sed quid debemus
discere ex hoc Articulo? Primo, quā verum sit quod Apostolus dicit: *Ra-
dix omnium malorum est cupiditas.* Ecce in quantam cecitatem cordis venit Iu-
das, ex cupiditate pecunia, vt videlicet magistrum suum, authorem vitæ
traderet in mortem. Videte quāta peccata veniunt ex avaritia. Vnde furtū,
larcinia, prædationes, odia, vsuræ, innumerabilia mendacia, & fraudes,
iurationes falsæ ementium & videntium, nonne ex avaritia? Secundo in-
firmur, vt nos non vendamus Christum. Ecce quomodo detestamur &
maledicimus Iudam, quod Christum vendidit, & nos sepe Christum vendi-
mus. Quomodo? In omni peccato, præsertim mortali. Intendite quæ dico.
Quisquis est sine peccato mortali, quisquis charitatem habet, Deum habet:
quia Deus (inquit Ioannes in epistola) est *charitas.* Ecce habes charitatem, ha-
bes Deū in anima tua. Anima tua est hospitium in quo Christus habitat. Ad-
uertit hoc ille pessimus mercator, imo spoliator humani generis inimicus,
vult tecum mercari, vt tibi tollat Christum, non vt ipse habeat: (ipse tamē
non cupit eum, quia non diligit eum, nec potest habere eum) sed vult tibi
tollere, vt tu nō habeas. Quare? Ex inuidia. Scit enim magnum bonum esse
habere Deum, & quia ipse non potest habere hoc bonum, non fauet tibi vt
tu habeas. Quomodo hæc facit? Proponit tibi species rerum, delectationes
creaturarum illicitas, Deoq; contrarias, & cum quibus Deus non potest esse,
vt cum illas admiseris, Deus à te fugiat. Verbi gratia: Proponit tibi speci-
em mulieris, suadet tibi delectationem peccati, quā fortē aliquando ex-
perius es, aut si adhuc virgo es, suadet tibi vt experiaris. Incendit curiosita-
tem in te, id est, magnum desiderium sciendi. Quid tamen sit in hoc pecca-
to luxurie, pro quo homines a deo insaniunt (ō quot virgines in veroque se-
xu ita perierunt, magis ducti curiositate, volentes experiri, quā tentatio-
ne carnis, id est, libidine) quando sic tibi suadet, & ex officina sua varias spe-
cies peccatorum tibi proponit, quasi species mercantium, secundū vari-
as concupiscentias tuas, quid aliud facit, quā, quasi dicat, Deponē te Chri-
stum, exclude Deum à corde tuo, & ego dabo tibi illam, & illam delectatio-
nem peccati pro illo? Si iam tu adeo fatuus es, & consentis ei, & peccas: quid
aliud fecisti, quā quod vendidisti Christum Deum, & Dominum, & crea-
torem tuum, pro vna modica delectatione peccati, quæ ad momentū vix
durat & transit, & finitur? Ecce qualem negotiationē fecisti. Cōparasti bre-
uissimā delectationē peccati (quæ in suo initio extinguitur & finitur) ab ho-
stio tuo crudelissimo, qui interfecit animam tuam: cōparasti etiam tibi eter-
nas miseras, æternum ignem, pœnam nunquam terminandam: & pro illis
dedisti Dominum Deum tuum, qui vitam præstabat animæ tuæ, & voluit
te introduxisse ad regnū sempiternæ beatitudinis, vbi nulla est miseria, sed
semper na lætitia. Si iam interrogarem vnumquemq; vestrum, vtrumvis
ex duobus quod preciosius, dignius, & vilius est, an hoc quod vilius, indi-
gnius, deploratius? Omnes diceratis. Quod melius & dignius est. Quis ali-
ter diceret? Si iterū interrogō, quid est melius, Deus cum regno suo cælortū,
an luxuria cū inferno? quis est qui nō dedignetur talē questionem, & dicat:
Quæ comparatio Dei ad luxuriā? Ecce quomodo tunc cōtemnitur, & vendi-
tur Deus, quasi vilius, & luxuria eligitur, & præfertur quasi melior. Nonne

venditio Chri-
sti quid my-
stificē.
1. Timoth. 6.

Mala quanta
veniunt ex
avaritia.

1. Ioan. 4.

Mercator
qualls sit
diabolus.

Curiositas in
virginibus
quā peti-
culosa sit.

Negotiatio
omnium da-
mnatissima
quæ.

hoc est Christum Deum tuum vendere, quando ipse reprobatur, & luxuria eligitur? Sic est de vnoquoque peccato mortali. Hinc videtis modo, quod non semel venditus est Christus: sed quotidie venditur pro turpissimis peccatis, quæ nefas est nominare.

IESVS A MATRE SVA EST LICENTIA, Articulus II.

IAM dixi ante charissimi, Dominum Iesum quarta feria remansisse in Bethania, cum matre, & cæteris amicis. Quid autem tunc fecerit vel dixerit, non est scriptum in Euangelio. Piè tamen creditur & sentitur à doctoribus ac deuotis, quod passionem suam prædixerit matri, sicut prædixerat ante discipulis, quod quæ præmonuerit & consolatus sit matrem blandè, & quod mater rogauerit eum, si possibile sit alium modum eligere humanæ redemptionis, quam moriendo. Si tamen à Patre sic decretum sit, ut scilicet morte sua mundum viuificet & saluificet, se non contradicere: sed hoc rogare obnoxius sibi concedi, ut cum moriente possit mori, & cum sepeliendo, sepeliri. Iesum verò respondisse hoc fieri non debere nec expedire, ut ipsa moriatur: sed oportere superstitem relinqui in consolationem discipulorum, in firmamentum fidei, & fundamentum Ecclesiæ noui Testamenti. Quinta igitur feria, cum Dominus Iesus disponebat ire Hierosolimam, ut comederet tibi Pascha, & inciperet passionem suam, valedixit matri suæ. Cogitate vos cum quali tristitia, cum quibus lachrymis. Si tam triste est diuortium infans, & cæco amore amantium se (hoc sciunt qui in talibus sunt experti) quam tristis putatis fuerit separatio talis matris, & talis filij sic se amantium? Putatis quod Maria non fleuerit, quod non timidos gemitus de corde suo virginali emisit pro filio suo, pro magistro suo, pro Domino suo, pro Deo suo, pro creatore suo? Hic omnia erat ei suus Iesus, caro ipsius & sanguis. Ad eò certum est, ut si etiam velim dicere contrarium, vos non crederetis mihi. Sed fortè incidit cuiquam, quod Dominus Iesus occultè recesserit à matre, & ei nihil dixerit. Ego credo quod hoc ridiculum sit etiam cogitare, Dominum ita indiscretum ac immodestum fuisse, ut contra euentum talis calamitatis & tristitiæ, quæ matri accessura erat ex passione sua, non præmoneret eam, & solaretur. Si curam illius habuit patiens, & iam penè moriens in cruce, quomodo non carasset eam ante passionem, & tunc cum in tali specie vltra ipsum non esset visura? Vidite namque eum postea in cruce, sed non ut modo: verum, sicut non habentem speciem neque decorem, ut leprosum & percussum à Deo, ut nouissimum virorum, virum scientem dolorem & infirmitatem. Sed dicit quis: An etiam fleuerit Iesus valedicendo & recedendo à matre. Ego non audeo dicere ipsum non fleuisse (licet non sim certus) Nos scimus ex Euangelio ipsum valde amare fleuisse pro morte Lazari, quem tamen parabat resuscitare: Unde & qui astabant, videntes ipsum sentem, dicebant: Ecce quomodo amabat eum. Piè igitur æstimandum est, quia plus amauit Mariam, quam Lazarum ex naturali affectu filij ad matrem (quia vere homo erat & passionem naturalem habebat, sub imperio tamen rationis, & sine peccato) quod recedendo fleuerit: Quantumcunque tamen triste fuerit illi à matre recedere: & se-

Matth. 20.
Marci 10.
Lucæ 18.

Diuortium
Christi à sua
matre quam
fecit triste.

Isaia 50.

Isaia 53.

Ioan. 11.